

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΑ'
ΕΣΑ σέ τρεις ημέρες, μπορεί να συμβούνε ένα σωρό καταστροφές, φώναζε ζοηρά ο Λεοντίδης.

— Όχι, μὴν ἐπιμένετε περισσότερο, εἶπε ἡ Λαΐς. Σὲ τρεις ἡμέρες δὲν μπορεί νὰ συμβῆ τίποτε, γιατί σὸ διάστημα αὐτὸ θὰ μὲ φρουροῦνε οἱ ἄνθρωποι σου.

— Θὰ σὲ φρουροῦμε ὅλοι μαζί, τῆς ἀπαντήσανε οἱ φίλοι τῆς.

— Καλοὶ μὲν φίλοι! ψιθύρισε συγκινημένη ἡ ἑταίρα. Καὶ νὰ σκέπτομαι, ὅτι θὰ στερηθῶ τῆ συντροφιά σας, ὅτι δὲν θ' ἀεὺχάριστα λόγια σας, ὅτι μπορεί νὰ μὴν ξα-κασιναντηθῶ ποτὲ πιά μαζί σας...

***

Τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα, ἡ Λαΐς ἄρχισε τὶς ἐτοιμασίες τῆς. Πρῶτα—πρῶτα φώναξε τὴν ἀφοσιωμένη τῆς Βασιλίδα.

— Βασιζίς, τῆς εἶπε, σὺ ποὺ μὴν ἴσους πάντα ποτὴ κ' ἀφοσιωμένη, ὄραίσου μὲν στὴν Ἀφροδίτῃ, ὅτι θὰ ἐκτελέσης ποτὰ σὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, ὅπως τῆς ἐντολῆς ποὺ θὰ σοῦ ἀρῆσω.

— Πρόκειται νὰ πᾶς πάλι ταξεῖδι, καλὴ μου κυρία; ρώτησε ἡ Βασιζίς.

— Ναι, κόρη μου.

— Καὶ μὲνα δὲν θὰ μὲ πάρης μαζί σου;

— Όχι. Πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Κι' ὁ μόνος κατάλληλος εἶσαι σὺ. Μπορεῖ—ποῖός τὸ ξέρε;— καὶ νὰ πεθάνω σὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου. Ἐπὶ μόνον εἶσαι ἱκανὴ νὰ διευθύνῃς τὸ σπίτι μου. Σ' ἐσένα ἔχω ἐμπιστοσύνη. Ἄκουέ με λοιπόν. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, μόλις φῆγω, θ' ἀποδόσης τὴν ἐλευθερία σ' ὅλους τοὺς σκλάβους μου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ μόνον ἂν κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ξέρει ποὺ νὰ πᾶι καὶ θέλει νὰ μείνῃ ἐδῶ, μόνον τότε θὰ τὸν κρατήσης.

— Μάλιστα, κυρία, ψιθύρισε ἡ Βασιζίς καὶ δάκρυσε.

— Ἐπίσης, συνέχισε ἡ Λαΐς, σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴ διαχείριση τῆς χρηματικῆς μου περιουσίας. Ἐχῶ καταθέσει πεντακόσια τάλαντα σὸν τραπεζῆτῃ Χρυσίδῃ καὶ σοῦ δίνει πενήντα τάλαντα τὸ χρόνο. Αὐτὰ τὰ πενήντα τάλαντα θὰ τὰ εἰσπράττῃς ἐσὺ. Τὰ διῶ τρίτα ἀπ' τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ τὰ διαθέτῃς γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ νὰ δίνῃς βοηθήματα σὶς ἑταίρας ποὺ δυστυχοῦν. Τὸ ἄλλο τρίτο θὰ τὸ μοιράσῃς κάθε χρόνο, τὴν ἐπέτειο τῶν γενεθλίων μου—τὴν δεκάτῃ ἡμέρα τοῦ μηνὸς Μινυχιῶνος— σὶς φτωχῆς οἰκογένειες τοῦ λαοῦ τῆς Κορίνθου.

Τινάζτηκε ἀπάνω, ἄρραξε τὴν Ἀρατίνα ἀπ' τοὺς γυνικούς τῆς ὄμοις καὶ ξανα-ρώτησε :

— Ποῦ βρισκομαι;... Τί εἶνε δὴ πέρα;... Μὲ κινεῖται... Ἔχετε βάρκες νὰ ξερῆγω;...

Ἡ Ἀρατίνα ἐννοίωσε τὰ νύχια του νὰ χώνονται σὶς σάρκες τῆς καὶ ξεφώνισε λυπητερά ἀπ' τὸν πόνο... Τὸν ξανακώτταξε κατὰ μὲ ἀφθαστὴ μελαγχολία καὶ ψιθύρισε σιγαλά :

— Σιγομῶν δὴ πέρα... Κανένας δὲν θὰ σὲ ζήτησῃ... Σὲ μάζεψα προχθὲς ἀπ' τὴ θάλασσα... Σὲ ξέραςε τυλιγμένον σὲ φύκια σὶν ἀκρογιαλιά κοντὰ... Μὰ θάνατος κ' ἐδῶ... Όχι γοήγορος... Σιγανός... Δὲν ἔχει βάρκες ἐδῶ πέρα... Ὄκειανός ὀλόγορα... Ἐδῶ νηστὴ τῆς «Κόκκινης Σαπύλας»... Κῆττα μούτρα μου... Κῆττα χέρια μου... Κόλλησες καὶ σὺ ἀπὸ προχθὲς... Κι' ἐσὺ μαζί μας... Λέπρα... Λέπρα... ΛΕΠΡΑ!...

Ὁ δραπέτης, μὲ σηκωμένα τὰ μαλλιά ἀπ' τὴ φοίση, μὲ σφιγμένο τὸ λαργύγι ἀπ' τὴν ἀταξία ἀγωνία καὶ μὲ τὰ μάτια του μοσχομυμένα ἔξω ἀπ' τὶς βαθουλῆς κόγχες τους, κῆτταξε τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέμα τῆς Ἀρατίνας μὲ τὶς σαπιωμένες σάρκες καὶ τὶς κόκκινες, αἱματόχρωμες βουῆδες σαπιωμένες πικνὰ-πικνὰ σὸν μαυρομυελόχροινον κομῆ τῆς καὶ πάγους σύγχωρος, παρῶλον ἀπὸ τρόχιου...

Βοσκίψε βυστερά τὸ κεφάλι του, ναρκωμένος ἀπ' τὰ χιτυήματα τῆς ἀπάλανξ κ' ἡμικλιτικῆς κακῆς του μοῖρας κ' ἀναστάνεξε βαθεῖα. Αὐτὸ ἦταν τὸ γραφτὸ του. Ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας, βρῆκε πρὸς τὸν θάνατο, τὸν πιὸ φρικτὸ, τὸν πιὸ ἀπαισιο θάνατο... Τὴ Λέπρα!...

Ἄν τυχόν, τέλος, σοῦ μείνουν τίποτε οἰκονομίες ἀπ' τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τῆς χαρίξῃς σὸ νὰ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ Λαΐς ἔμεινε κατόπιν ὡς τὰ ἡμερολόγια σχεδὸν ἀγροπητῆ, μαζί μὲ τὸν Λεοντίδη καὶ τὸν Ἀρίστοπιπο—οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τῆς εἶχαν πάει νὰ πλαγιάσουν σὲ διάφορα δομάτια τοῦ μεγάρου τῆς— συντάσσοντας τὴ διαθήρη τῆς καὶ δίνοντας σὲ Βασιλίδα συμπληρωματικῆς ὀδηγίης γιὰ τὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Ἀργά, τέλος, κατὰ τὰ ἡμερολόγια, μπῆκε σὶν αἴθουσα ὁ Διογένης μὲ τὰ χέρια καταματωμένα.

Ἡ Λαΐς, μόλις τὸν εἶδε, ἄρραξε μὰ κρραγγὴ τρόχιου.

— Τί σοῦ συνέβη, Διογένη; τὸν ρώτησε ἀνήσχα. Πῶς ἔγινε; ἔτσι;

— Νὰ μὲ συγχωρῆς, Λαΐς, ποὺ μῆτρα ἔτσι ξαφνικὰ ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ κινκὸς φιλόσοφος. Πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ σοβαρὸ. Ἔρχομαι νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι δὲν εἶσαι καθόλου ἀσφαλῆς, ἐνῶσφ βρισκοσαι μέσα σὶν ἀχάριστῃ αὐτῇ πόλει, σὶν ὅποια ἔχεις κάνει τόσες ἀγαθοεργίες. Προβλέποντας, ὅτι τὰ καθήματα ποῦχει σὶν ἱερωσία του ὁ Ἰεροφάντης, δὲν θάμωσαν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, πέρασα τὴ νύχτα μὲν φρουρόντας σὶν ἔξωτερικῆ πόρτα τοῦ κήπου σου. Καὶ πραγματικὰ, τὰ μεσάνυχτα τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς πηδήσανε τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου καὶ μπῆσαν μέσα. Ἐγὼ τοὺς ἄρραξα νὰ προχωροῦν κῆτωσα βήματα, γιὰ νὰ τοὺς ἔχω ἐντελῶς σὶν διαθέσει μου.

Ἐπειτα ριχτήρα ξαφνικὰ ἐπάνω τους μὲ τὸ ραβδί μου καὶ τοῦ ἐνός μου φάινεται, ὅτι τοῦσπασα τὸ πόδι, γιατί τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ χολαίνοντας. Οἱ ἄλλοι διῶ ὅμοις, μὲ ριχτήραν μὲ τὰ μαχαίρια τους καὶ μ' ἐτραυματίσαν. Γι' αὐτὸ εἶμα γεμάτος αἱματα. Ἄλλὰ τὸ σωτήριον ραβδί μου θαυματουργοῦσε καὶ τὴ φορὰ αὐτῇ καὶ σὸ τέλος, ὅταν εἰδανε, ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζί μου, ξανατηθήσανε τὰ κάγκελλα, βοήθησαν καὶ τὸν τρίτο σύντροφο τους νὰ τρέξῃ καὶ χιτήσαν μέσα σὸ σποτάδι...

— Ὁ, καλὲ μου φίλε! Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀνταμείρω γιὰ τὴν αὐτοθυσία σου αὐτῇ; ρώτησε βαθεῖα συγκινημένη ἡ Λαΐς.

— Τὸ ὄνομα τοῦ φίλου ποὺ σοῦ δίνεις μὲν ἀρετῆ, ἀπάντησε ὁ Διογένης. Ὁ μόνος τρόπος ἐπίσης γιὰ νὰ μ' ἀνταμείψῃς, εἶνε τὸ νὰ φύγῃς τὸ γρηγορότερο ἀπ' τὴν Κόρινθο.

— Βλέπεις, Λαΐς, ποὺ εἶχα δίκορο ὅταν ἐπέμεινα νὰ φύγομαι ἀμέσως χθές, μετὰ τὴ δίση παρατήρησε ὁ Λεοντίδης.

Ἐνῶ κουνέντασαν ἀκόμα, μπῆκε μέσα ἕνας δοῦλος κ' ἀνήγγειλε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ, καθῶς ἔλεγε, ἐρχόταν κατεπιθεῖν ἀπ' τὰς Ἀθήνας, ἤθελε νὰ μιλήσῃ σὲ Λαΐδα. Ἡ Λαΐς διάταξε νὰ τὸν ἀμῆσουν νὰ περῶσῃ.

Ὅταν ὅμοις εἶδε τὸν ξένο νὰ μπαῖν σὶν αἴθουσα, ἔμεινε ἀναδη ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι τῆς. Γιατὶ ὁ ἐπισκέπτης αὐτός ἦταν ὁ μέγας μωσογόνος καὶ μέγας τραγικὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἐδριπίδης.

— Λαΐς, εἶπε ὁ Ἐδριπίδης, μόλις βρήθηκες μπῆσες σὶν ὄραια ἑταίρα, καταλαβαῖνον πὸς παραξενεύεσαι ποὺ μὲ βλέπεις σὸ σπίτι σου. Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο. Ὅλοι μὲ λένε μωσογόνῃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ποὺ ἀρμῶζει. Εἶν' ἀλήθεια ἐπίσης, ὅτι συχνὰ ἔκανα καυστικὰ ἐπιγράμματα ἐναντίον σου. Ὅσοσο, παρ' ὅτ' αὐτὰ καὶ παρ' ὅλα δσα λέν εἰς βάρος μου οἱ ἐχθροὶ μου, ἡ καρδιά τοῦ Ἐδριπίδη δὲν εἶνε ταπεινὴ, δὲν εἶνε ἀπὸ πέτρα. Ἐμῆθα τὴν ἀγαθοεργία ποὺ ἔκανες σὶν οἰκογένειά μου καὶ τὴν εὐγενεῖα διακριτικότητά σου καὶ θὰ σοῦ εἶμα ὑπόχρεος κ' ἐυγνώμων σ' ὀλη μου τὴ ζωῆ. Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω μάλιστα τὴν εὐγνωμοσύνη μου, ξεκίνησα ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ ἦρθα σὶν Κόρινθο. Ἦρθα, Λαΐς, γιὰ νὰ προλάβω ἔναν τρομερὸ κίνδυνον ποὺ σ' ἀπειλεῖ. Σὲ πληροφοροῦ λοιπόν, ὅτι, κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἰεροφάντη τῶν Ἐλευσινέων Μυστηρίων, ὁ Ἀρείος Πάγος συνεδρίασε ἐκτάκτως κ' ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀπ' τοὺς Πρωτάνεις τῆς Κορίνθου νὰ ξαναδικαστῆς. Ὅπως καταλαβαίνεις δέ, οἱ Πρωτάνεις δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἰσοψήσουν σὶν ἀξίωση αὐτῇ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ δὲν ἰπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι αὐτῇ τὴ φορὰ θὰ καταδικαστῆς. Ὅποτε, λάβε τὰ μέτρα σου, ἐνῶσφ εἶν' ἀκόμα καιρός. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἡ Λαΐς, σὶν ὄραια ἡλικία τῆς.